

Η αυτοβιογραφία είναι ένα εύκολο είδος γραφής. Συχνά γλιστρά και σε ένα είδος αγιογραφίας του αφηγούμενου. Άλλο τόσο συχνά όμως, παρέχει στον αναγνώστη πληθώρα πληροφοριών για πράγματα είτε άγνωστα είτε ξεχασμένα. Η αυτοβιογραφία του Χάρη Κυνηγού με τίτλο: “Σαν μυθιστόρημα” και υπότιτλο: “50 χρόνια ζωής με την ΕΛΙΝΟΙΑ”, δεν κινδυνεύει από το πρώτο, ενώ παρέχει άφθονα το δεύτερο.

Πρόκειται για την πορεία ενός ανθρώπου ο οποίος γεννήθηκε το 1937 και μόλις 21 χρόνια αργότερα προσελήφθη σε μια εταιρεία εισαγωγών. Βρισκόμαστε στο 1958, η Ελλάδα προσπαθεί να επουλώσει τα τραύματα της από τις δοκιμασίες που έχει περάσει και πολλοί νέοι άνθρωποι σκέφτονται την μετανάστευση σαν μονόδρομο για την προκοπή. Ανάμεσα σε αυτούς και ο Χ. Κυνηγός που ένα τέχνασμα της οικογένειάς του τον κράτησε στον τόπο του. Τότε έκανε και τα πρώτα του βήματα στο στίβο της ζωής κερδίζοντας τα πρώτα του χρήματα ως υπάλληλος σε εταιρεία εισαγωγών στην οποία ο πατέρας του διατηρούσε ένα μικρό μερίδιο.

Στην ίδια αυτή εταιρεία, που με το ρίσκο της υποθήκευσης του σπιτιού τους, ο πατέρας του και οι συνεταίροι του, την μετέτρεψαν σιγά – σιγά σε πετρελαϊκή, πέρασε όλα τα επαγγελματικά του χρόνια. Βρέθηκε στην κορφή της, την “έτρεξε”, την έζησε και τον έζησε. Ακριβώς επειδή ξεκίνησε μικρός, χωρίς εμπειρίες, διήλθε όλα τις κλίμακες, γνώρισε κάθε πτυχή, συναλλαγή, κάθε πρόβλημα και με εργατικότητα, επινοητικότητα, προσαρμοστικότητα την είδε να μεγαλώνει, να ισχυροποιείται, κρατώντας όμως κάποιες αρχές.

Στις σελίδες του, αντιλαμβάνεσαι τη δυσπραγία, την αναποτελεσματικότητα ενός κράτους που όπως αφηγείται και ο ίδιος: *“λες κι ήταν φτιαγμένο για να βάζει εμπόδια στις σωστές εταιρείες, για να συνθλίβει τις σωστές προσπάθειες”*.

Δεν είναι μια φτηνή “αντικρατική” κριτική ή μια ευτελής “φιλοεπιχειρηματική” θέση. Καταθέτει στοιχεία συγκεκριμένα, διαλόγους, γεγονότα και ο αναγνώστης καταλαβαίνει γιατί άνθισε το λαθρεμπόριο υγρών καυσίμων, γιατί κάποια πράγματα δεν θα γίνονταν ποτέ σε αυτό τον τόπο.

Παράλληλα, περιγράφει αρκετά επιχειρηματικά παιχνίδια και τον τρόπο που χάνεται, σβήνει η δεοντολογία μπροστά στα μεγάλα οικονομικά και επιχειρηματικά συμφέροντα. Δεν το πράττει με την πίκρα του ηττημένου, με τα τραύματα του μικρού, επιχειρηματικά, παίκτη αλλά με με την ματιά του αντικειμενικού κριτή.

Μέσα από τις σελίδες του, μας δίνει το δικαίωμα να πιστεύουμε ότι μια εταιρεία ακόμα και στον κλάδο των πετρελαιοειδών, μπορούσε να αναπτυχθεί, να προσφέρει εργασία σε πολλούς, να κερδοφορίσει, να αποτελέσει έναν υγιή, δίκαιο οικονομικό πνεύμονα ακολουθώντας μια ιδεολογία, μένοντας πιστή σε μια ηθική. Μπορούσε, έγραψα, χρησιμοποιώντας το ρήμα στον αόριστο διότι με τον τρόπο που ολοκληρώνει το πόνημα του και τις αναφορές για το σύγχρονο πια επιχειρείν, αφήνει να εννοηθεί ότι όσο περνούν τα χρόνια, τόσο πιο δύσκολα είναι όλα αυτά τα συνδυαστούν.

Ο Χ. Π. Κυνηγός δεν επιδιώκει τον τίτλο του συγγραφέως. Ο λόγος του είναι λιτός, κατανοητός, το ύφος του ήρεμο, μας παρέχει πληθώρα στοιχείων, πληροφοριών και μας περιγράφει μια ολόκληρη εποχή. Αν και κάπως ειδικό το θέμα που πραγματεύεται, αν και μοιραία είναι προσωπική η γωνιά που το αντιμετωπίζει, αξίζει να διαβαστεί.